

„Poslyš, víš, že ta modlitba funguje?”

Luis Ayllón je novinář v jednom celostátním deníku ve Španělsku. Specializuje se na zahraniční politiku. Jeho zaměstnání ho přivedlo za posledních několik let do stovky zemí. Při cestách doprovází vládní úředníky nebo se účastní různých mezinárodních setkání.

26.04.2014

Když má člověk takové zaměstnání, že musí hodně

cestovat do různých zemí, není snadné žít v souladu s křesťanskou vírou.

Jako v každé práci je třeba se umět přizpůsobit. Pokaždé nejsem mimo Madrid, hlavně teď, když se periodicita cest snížila. Je třeba včas věci předvídat. Kromě toho za léta nabyté zkušenosti nejsou k zahození, plnit povinnosti v zaměstnání a zároveň neztratit kontakt s Bohem. Například doba strávená v letadle nebo čekáním na letišti se může využít na modlitbu.

Říká se, že v některých zemích je obtížné se denně účastnit mše svaté.

Musím uznat, že můj anděl strážný byl moc hodný, když jsem potřeboval jít na mši, dokonce i tam, kde to bývá trochu komplikované, např. v zemích, kde jsou muslimové ve většině.

Někteří z těch, se kterými jsem cestoval do těchto míst ví, že se snažím chodit na mši a někdy se mě i ptají, kam jít. Tak se mi to stalo s několika kolegy i s jednou ženou z vlády. Jednou mi v jedné africké zemi řekla: „Musíme jít zítra na mši, je neděle.“ Protože jsem v té zemi už dříve byl, mohl jsem jí říci, kdy mše začíná. Druhého dne jsme se časně ráno sešli u východu z hotelu i s dalším jejím spolupracovníkem a šli jsme společně ještě před oficiálním programem do kostela.

Diví se tví kolegové v zaměstnání, že žiješ jako křesťan?

Je logické, že nejvíce se stýkám s kolegy z práce, kteří se mnou cestují. Jsme si hodně blízcí a mohu říci, že tento vztah už trvá dlouho. Ačkoliv se při jednotlivých cestách hodně střídáme, většina ví, že jsem přidružený člen Opus Dei a respektují to.

Když mě někdy někdo vidí vycházet
časně ráno z hotelu, zeptá se mě,
kam jdu. Odpovím, že na mši.

Následuje velké překvapení, ale pak
se ten člověk rozhodne jít se mnou.
Mnozí pochopili, že i když jsou mimo
své bydliště, dá se kostel v těchto
cizích zemích najít a navštívit ho, i
když to něco stojí.

Je to normální setkat se mezi
novináři s někým, kdo se snaží žít
svou víru?

Přirozeně. Dokonce víc, než si lidé
myslí. Někdy je to obtížné a
znesnadňuje to navíc časový rozvrh:
nutnost být při oficiálních setkáních
kvůli bezpečnosti a organizačnímu
rozvrhu v dané skupině lidí, spousta
hodin v letadle se změnami časových
pásem, obtíže při spojení atd. Ale kdo
se snaží žít svou víru, dokáže to.
Nejenom chodit na mši, ale také být
dobrým kamarádem a pomáhat
druhým, aby svou práci dělali lépe.

Během těchto cest je k tomu obvykle spousta příležitostí.

Jeden můj přítel, hodně ostrýlený válečný zpravodaj, má vždy ve zvyku najít kostel, aby se tam chvíli pomodlil, a to dokonce i v zemích, kde to není až tak snadné. Když se náhodou potkáme na nějaké cestě, dohodneme se, že půjdeme na mši společně, ať už jsme v Kodani, Londýně, Rize nebo Berlíně. A to i tehdy, když se večer protáhne, protože jsme měli kvůli pracovním povinnostem večeři až pozdě v noci.

Tolik hodin spolu, vždy se naskytne příležitost uzavřít přátelství s někým, kdo se považuje za agnostika...

Ano, jistě. Mnoho z nich jsou mými dobrými přáteli, navzájem se respektujeme. Z nedávné doby mám jeden příběh, jedná se o kolegu z jiného sdělovacího prostředku, se kterým jsem hodně cestoval. Byly to

společné tiskové konference, obědy, hodiny čekání. Hodně jsme proto mluvili o všem možném. Před několika lety kvůli řadě nešťastných okolností zemřel. Před pohřbem byl nenáboženský obřad. Vystoupilo tam několik kolegů a přátel. Jelikož jeho žena o našem přátelství věděla, požádala mě, abych promluvil jménem skupiny novinářů, kteří jsme s ním obvykle cestovali. Když na mě přišla řada, vyzdvihl jsem jeho lidské ctnosti, věrnost, profesionalitu a jak jsme spolu diskutovali naše názory se vzájemným respektem. Také jsem dodal, že na základě své víry jsem přesvědčen, že Bůh, který ví více než my, bere tyto ctnosti do úvahy. Po promluvě ke mně přišlo několik lidí a poděkovalo mi, že jsem mluvil o Bohu. Dokonce i jeden kolega novinář, který se také považoval za agnostika, mi řekl, že se mu líbilo, s jakou láskou jsem mluvil o zesnulém kolegovi, a že jsem jednal v souladu s tím, co si myslím.

Mohu se také zmínit o dalším novináři, se kterým jsem při mnoha příležitostech cestoval, a který už šel do důchodu. Scestoval půl světa. Když jsem začínal tuto práci, byl pro mne profesionálem, kterého jsem obdivoval. Později se stal mým velkým přítelem a v tomto přátelství pokračujeme. Protože je to výjimečný vypravěč, hodiny jsem hovořili o lidských i nadpřirozených věcech: během letu do Nikaragui, procházejíc se na molu v Havaně, na obrovském Náměstí nebeského pokoje v Pekingu. Když mu diagnostikovali rakovinu, řekl jsem mu, že se za něj budu modlit. Poděkoval mi. Za čas rakovina ustoupila a Pepe mi s nadšením řekl: „Poslyš, víš, že ta modlitba funguje?“

Měl jsi během své práce příležitost se setkávat i s lidmi ze světa politiky?

Ano, ačkoliv je mnohdy obtížné mluvit o něčem konkrétním v klidu. Pamatuji si, že před několika lety jeden člověk, člen vlády, se kterým jsem byl hodně v kontaktu, vážně onemocněl. Poslal jsem mu apoštolský list Salvifici Doloris Jana Pavla II. a kartičku, na kterou jsem napsal, že ho svěřuji přímlovám svatého Josemaríi. Odpověděl mi na jiné kartičce, že mi děkuje, a poznamenal, že v této chvíli je mu takováto výměna „dopisů“ nejmilejší.

A s lidmi z jiných zemí?

Také, i když pobyt v cílových zemích je omezen na maximálně tři nebo čtyři dny. I tak se někdy v zemích, kde Dílo nepůsobí, naskytne příležitost předat nějaké informace nebo knihu. Občas se mi podařilo, když jsem byl v té zemi už poněkolikáté, navázat intenzívnější kontakt. Tak tomu bylo na Kubě s jednou ženou známou svým bojem

za svobodu, která byla už od mládí pronásledovaná režimem za to, že byla věrná své křesťanské víře. Dal jsem jí několik knih svatého Josemaríi. Řekla mi, že jedna z nich je její nejoblíbenější.

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/poslysv-vis-ze-ta-modlitba-funguje/> (01.03.2026)